

Голодне літо по війні.
Сідає сонце за горбами.
Як пам'ять про недавні дні
Село чорніє димарями.

Хати згоріли. Криниці
Стримлять у небо журавлями.
Жебрак із посохом в руці
Бреде з порожніми торбами.

Услід йому валують пси.
Удови, сироти й каліки
Відводять погляд: що даси
І чим зарадиш чоловіку?

І все-таки хто мав — давав
Сухар останній, картоплину.
Узваром діда напував,
Ніс огірок чи цибулину.

Старий усе побожно брав,
І далі йшов, і десь у полі,
Зітхнувши, стомлено сідав
На сизі трави охололі.

Над ним займалася зоря,
Туман сріблясто колихався.
І чорний кусень сухаря
Медовим пряником здавався.